

JOAN F. MIRA



*“El món,
segons pareix,
està dividit entre
els malignes
(tothom: americans,
el conjunt
de les nacions,
l’ONU sencera),
i el perseguit
règim innocu
que governa l’Iraq.
El poble iraquità,
per tant,
no és en primer lloc
víctima d’una tirania
de dimensions
rarament
comparables,
no senyor:
és víctima
del ‘diabòlic
mecanisme’
que posa en pràctica
l’ONU”*

Diabòlic mecanisme

Vaig coincidir fa pocs dies, davant d’unes càmeres de televisió, amb el senyor Denis Halliday, i no va ser una coincidència agradable: escoltar-lo parlar feia inútil qualsevol pregunta. Quan algú, per exemple, assegura que és el poble de l’Iraq l’únic que pot decidir si vol canviar el seu govern, la repugnància o el sarcasme són l’única reacció possible, i no val la pena. I quan el senyor Halliday afirma, en una entrevista que aquest setmanari publica, que les Nacions Unides mantenen a consciència la pobresa, la malnutrició i l’anèmia en aquell dissortat país, la meua repugnància augmenta fins a l’intolerable. El límit, però, queda superat quan afegeix que l’ONU sencera, el seu secretari general, i el consell de seguretat practiquen intencionadament el genocidi. A continuació, l’humanitari entrevistat ens assegura que Saddam no és un perill per ningú, que això és només propaganda, una ficció. No sé si deuen pensar la mateixa cosa les seues víctimes innumbrables, els familiars dels milers d’assassinats pel règim (i molts personalment per Saddam: deu ser un plaer), els iranians que hi van haver de fer una guerra de molts anys (pel petroli, i pel poder, vés per on), els kuwaitians que van patir l’únic intent d’annexió pura i simple d’un país per un altre d’ençà de Hitler i Stalin (pel petroli i pel poder, per què si no?), els xiïtes del sud que pateixen persecució permanent, els kurds del nord que ja han patit l’única massacre amb armes químiques que cap govern ha fet caure massivament sobre els seus propis ciutadans. I què els he de dir: tot això no apareix per cap lloc, ni el més lleu esment, en les imparcials reflexions del senyor Halliday. El món, segons pareix, està dividit entre els malignes (tothom: americans, el conjunt de les nacions, l’ONU sencera), i el perseguit règim innocu que governa l’Iraq. El poble iraquità, per tant, no és en primer lloc víctima d’una tirania de dimensions rarament comparables, no senyor: és víctima del “diabòlic mecanisme” que posa en pràctica l’ONU.

Aquest és, en definitiva, el missatge de l’entrevista, i queda del tot clar en l’entrada que la resumeix. No se sap què se n’ha fet, dels milers de milions de dòlars anuals que el règim ingressa per venda autoritzada de petroli, sense comptar les vendes il·legals i tolerades. No han anat als hospitals, ni a importar aliments per a infants, ni a construir carreteres, ni xarxes d’aigua potable, ni escoles, ni res. Qui sap on són. L’única cosa certa i constatable és que els palaus de Saddam són més nombrosos i més grans que abans, i pel poc que n’hem pogut veure, més obscenament i grotescament luxosos. Deu ser que els diabòlics mecanismes de l’ONU permeten que el tirà sanguinari augmente fins a l’inimaginable aquesta obscenitat (i que augmente l’arsenal i la indústria de guerra), però no que compre medicines i menjar per a les criatures. Ara hauré d’afegir que el president George W. Bush em resulta profundament desagradable, que la seua prepotència barroera em repugna igualment, i que és ben cert que les seues raons per fer la guerra a Saddam (si l’arriba a fer) no són la defensa de la democràcia i tot això. I que si la guerra arriba serà pitjor, segurament, el remei que la malaltia. El problema és que posicions tan grotesques com la del senyor Halliday –i de tants altres que les comparteixen, com ara Haider, Le Pen, i alguns veïns nostres que prudentment callaré– em fan dubtar de la solidesa del meu antibushisme, passeu-me el mot inventat.

De l’altra entrevista que comparteix pàgines, és a dir d’aquella on Arnaldo Otegi continua acceptant (ideològicament, quasi explícitament) l’assassinat com a forma eficaç de fer política, què volen que els diga. Gairebé em fa venir ganes de votar el PP. Cal tenir conviccions molt sòlides, i el cervell ben serè, per llegir sense contaminar-se entrevistes com aquestes. Diabòlics mecanismes, en efecte.